

Nr 145

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av Europarådets rådgivande församling år 1956 och 1957 vid dess åttonde ordinarie möte fattade beslut; given Stockholms slott den 22 mars 1957.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utrikesdepartementsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande angående vissa i nämnda protokoll omförmälda, av Europarådets rådgivande församling år 1956 och 1957 vid dess åttonde ordinarie möte fattade beslut.

GUSTAF ADOLF

Östen Undén

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen lämnas en redogörelse för de viktigaste av rådgivande församlingens rekommendationer och resolutioner. I likhet med vad som varit fallet föregående år, har det befunnits lämpligt och önskvärt, att Kungl. Maj:t genom proposition underställer riksdagen rekommendationerna och resolutionerna för yttrande.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 22 mars 1957.

N ä r v a r a n d e :

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, PERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, NÄSGÅRD, KLING, ELIASSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anför ministern för utrikes ärendena följande.

Det åttonde ordinarie mötet med Europarådets rådgivande församling ägde rum i Strasbourg den 16—21 april och 15—26 oktober 1956 samt den 8—11 januari 1957. Vid mötet antog församlingen nedan uppräknade fyrtyotvå rekommendationer, av vilka sju (nr 92—98) hänför sig till mötets första del, sju (nr 99—105) till dess andra del och tjugooåtta (nr 106—133) till dess tredje del.

- Rekommendation 92 om moralisk återanpassning av unga flyktingar från länderna i Östeuropa
- 93 om förbättring av metoderna för att främja den europeiska tanken i medlemsländerna
- 94 om användningen av Europarådets emblem
- 95 om upprättande av en fond för Sydeuropas ekonomiska utveckling
- 96 om åtgärder från medlemsstaternas sida för att uppmuntra kontakten mellan unga människor
- 97 om förenkling av gränsformaliteter för resenärer
- 98 om framställningar från internationella icke statliga organisationer för erhållande av konsultativ status
- 99 om Europarådets roll och arbetsmetoder
- 100 om förslag till europeisk konvention rörande obligatorisk motorfordonsförsäkring
- 101 om europeisk integration och parlamentariska institutioner
- 102 om europeiskt samarbete på post- och teleförbindelsernas område
- 103 om tolkningen av artikel 15: 3 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna
- 104 om utarbetande av en europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter

- 105 om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam europeisk politik i förhållande till öststaterna
- 106 om hjälp till ungerska flyktingar
- 107 om regeringsåtgärder på universitetsundervisningsområde
- 108 om användningen av Europarådets kulturfond på universitetsundervisningsområde
- 109 om åtgärder, som bör vidtagas av europeiska internationella organisationer på universitetsundervisningsområde
- 110 om Europarådets förbindelser med internationella organisationer verksamma på universitetsundervisningsområde
- 111 angående utbildning av blivande europeiska tjänstemän
- 112 om ratifikation av Internationella arbetsorganisationens konvention angående migrerande arbetare samt om tillämpningen av OEEC:s beslut om anställning av utländsk arbetskraft
- 113 om samordning av medlemsstaternas social- och arbetskraftspolitik
- 114 om hjälp till ungerska flyktingar
- 115 om massdeportationer från Ungern
- 116 om nyhetsutsändningar på ryska
- 117 om rationalisering av det intereuropeiska parlamentariska arbetet
- 118 om avslutande av ett avtal rörande ömsesidiga åtgärder för att underlätta krigsinvaliders järnvägsresor utomlands
- 119 om åtgärder för att skapa europeisk solidaritet vid naturkatastrofer
- 120 om framställningar från internationella icke statliga organisationer för erhållande av konsultativ status
- 121 om placering av jordbruksarbetare som är flyktingar eller icke kan beredas anställning i sitt eget land
- 122 om ökad användning av gödningsämnen
- 123 om hjälp till ungerska flyktingstudenter
- 124 om förslag till europeisk multilateral konvention om utlämning
- 125 om avslutande av en europeisk konvention om hotellinnehavares ansvarighet för förlust av eller skada på gods
- 126 om den internationella uppfostringsbyrån

- 127 om den internationella kalkyleringscentralen
- 128 om Europarådets deltagande i Unesco-projekt om en ömsesidig uppskattning av Österns och Västerens kulturvärden
- 129 om Europarådets deltagande i den verksamhet, som bedrivs av Unescos institut för samhällskunskap i Köln
- 130 om upprättande av en europeisk allmän gemensam marknad
- 131 om radiostationen Europa nr 1
- 132 om läget i Ungern och Mellersta Östern
- 133 om en gemensam europeisk politik

Bland ovan uppräknade rekommendationer torde följande kunna anses vara av den vikt, att de lämpligen bör göras till föremål för sedvanlig redogörelse till riksdagen, nämligen nr 95, 101, 104, 105, 117, 130, 132 och 133.

I samband med behandlingen av vissa rekommendationer har ansetts lämpligt att även redovisa de resolutioner församlingen antagit i samma eller närbesläktade ämnen. Sålunda har i samband med rekommendation 105 (om Europarådets politik i ljuset av den senaste händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam europeisk politik i förhållande till öststaterna) en redogörelse lämnats för församlingens resolution 112 om samma fråga samt resolution 107 om åtgärder för att utverka att politiska fångar i Östeuropa frigges. I anslutning till rekommendation 130 (om upprättande av en europeisk allmän gemensam marknad) har behandlats församlingens resolutioner 101 och 120 i samma ämne samt dess resolutioner 97 och 119 om en europeisk atomenergiorganisation. Tillsammans med rekommendation 132 (om läget i Ungern och Mellersta Östern) har redovisats resolutionerna 113 om läget i Ungern och 121 om det ungerska revolutionsrådet.

Dessutom har en redogörelse lämnats för resolution 104 om upprättande av en arbetsgrupp med uppgift att hålla medlemsstaternas parlament i nära kontakt med rådgivande församlingen.

Texterna till ifrågavarande rekommendationer och resolutioner torde i svensk översättning få såsom bilagor A—Q fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende.

Rekommendation 95 om upprättande av en fond för Sydeuropas ekonomiska utveckling

I sitt särskilda budskap om Europarådets handlingsprogram i maj 1954 uppmanade ministerkommittén rådgivande församlingen att undersöka på vilket sätt Greklands, Turkiets och Syd-Italiens ekonomiska utveckling skulle kunna underlättas. En särskild arbetsgrupp inom församlingens ekonomiska utskott har sedan dess utrett detta spörsmål. Såsom framgår av proposition 145/1956, antog församlingen vid sitt sjunde möte (1955) en rekommenda-

tion (nr 91) av preliminär karaktär, i vilken den endosserade OEEC:s godkännande av den italienska Vanoni-planen och föreslog vissa åtgärder för att främja Greklands och Turkiets handel med medlemsstaterna. Arbetsgruppens sedermera slutförda utredning utmynnade främst i ett förslag att en europeisk fond borde upprättas för att underlätta finansieringen av de tre ländernas ekonomiska utvecklingsprogram. I rekommendation 95, som antogs enhälligt i april 1956 med bl. a. samtliga svenska delegaters röster, uppmanas ministerkommittén att upprätta den av arbetsgruppen föreslagna fonden. I detta syfte borde kommittén hemställa hos medlemsregeringarna, att dessa måtte lämna bidrag till fonden samt uppmana OEEC att förvalta densamma. Sedermera borde ministerkommittén i samråd med OEEC undersöka möjligheterna att erhålla USA:s medverkan i fonden, enär de europeiska kapitalresurserna kunde visa sig otillräckliga.

Med anledning av rekommendationen har ministerkommittén riktat en hemställan till OEEC att låta utreda förslaget om att upprätta en dylik fond inom OEEC:s ram samt så snart som möjligt informera ministerkommittén om resultatet av utredningen. Det fastslogs i samband härmed i ministerkommittén, att denna hemställan icke innebure, att medlemsregeringarna tagit ställning till frågan om fondens upprättande.

Rekommendation 101 om europeisk integration och parlamentariska institutioner samt rekommendation 117 om rationalisering av det intereuropeiska parlamentariska arbetet.

I rekommendation 101, som antogs enhälligt i oktober 1956 utan någon egentlig debatt, förklarar församlingen sig vara angelägen om att parlamentarisk kontroll upprättas över varje europeisk organisation med egen kompetens och erinrar i det sammanhanget om det planerade europeiska atomenergiorganet. Församlingen uttalar vidare förhoppningen, att de medlemsstater, som deltar i arbetet på Euratom och den gemensamma marknaden, icke skall öka antalet europeiska församlingar, samt förklarar det vara önskvärt, att medlemmarna av Kol- och stålunionens församling eller Euratoms och den gemensamma marknaden församlingar även ingår i delegationerna vid rådgivande församlingen. Rekommendationen utmynnade i ett förslag till ministerkommittén enligt vilket de regeringar som har att fatta beslut härom bör tillse, att det ej blir något dubbelarbete mellan olika europeiska församlingar, samtidigt som de beaktar nödvändigheten av att varje europeisk institution med egen kompetens förses med ett parlamentariskt organ.

I anslutning till rekommendation 101 antog församlingen i januari 1957 med 70 röster (däribland de svenska delegaternas) och 11 nedlagda rekommendation 117 om rationalisering av det intereuropeiska parlamentariska arbetet. I denna rekommenderas ministerkommittén att föreslå de regeringar,

som deltar i arbetet på Euratom och den gemensamma marknaden, att de skall förkasta varje förslag om att upprätta en fjärde europeisk församling samt att de — därest den parlamentariska kontrollen av Euratom och den gemensamma marknaden anförtros åt Kol- och stålunionens församling — bör utöka medlemskapet i denna. I så fall bör tillses att åtminstone hälften av medlemmarna i Kol- och stålunionens sålunda utökade församling även är medlemmar av Europarådets församling. Därutöver föreslås bl. a., att medlemsländerna skall förelägga OEEC:s ministerråd förslag om att Europarådets rådgivande församling skall få befogenhet att vid särskilda möten med deltagande av schweiziska och portugisiska parlamentariker granska verksamheten inom OEEC samt inom frihandelsområdet i förhållande till den gemensamma marknaden.

Behandlingen av de båda rekommendationerna i ministerkommittén har uppskjutits i avvaktan på närmare informationer om resultatet av de sex Brysselmakternas arbete på fördragen om Euratom och den gemensamma marknaden.

Rekommendation 104 om utarbetande av en europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter

Denna rekommendation kan sägas utgöra avslutningen på det första skedet av det inom Europarådet sedan tre år tillbaka pågående arbetet med att utarbeta en europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter, avsedd att på socialpolitikens område bli ett komplement till den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Arbetet på den nya konventionen har bedrivits parallellt i en av ministerkommittén tillsatt expertkommitté och i rådgivande församlingen.

I rekommendationen föreslår församlingen ministerkommittén dels att utarbeta en social konvention under hänsynstagande till såväl församlingens konventionsförslag som till de förslag, som framkommit under församlingens debatter, dels att utse en särskild representant, som skall nära samarbeta med ILO och andra mellanstatliga organisationer med behörighet på området, ävensom med internationella arbetsgivar- och arbetarorganisationer.

Med utgångspunkt i denna rekommendation har ministerkommittén givit sin expertkommitté vissa kompletterande direktiv. Dessa går i huvudsak ut på att experterna skall undersöka, huruvida och i vilken utsträckning konventionen kan innehålla detaljerade och för medlemsstaterna bindande föreskrifter. Expertkommittén ålägges vidare att avge en interimrapport till ministerkommittén den 1 juli 1957 samt att ha sin konventionstext färdig senast den 31 december 1957.

Däremot har ministerkommittén ännu ej tagit ställning till församlingens förslag att utse en särskild representant för frågans bedrivande.

Rekommendation 105 om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam europeisk politik i förhållande till öststaterna, rekommendation 133 om en gemensam europeisk politik, resolution 112 om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen samt resolution 107 om åtgärder för att utverka att politiska fångar i Östeuropa frigges

Församlingens politiska debatt fick i hög grad sin prägel av höstens två stora politiska händelser: frihetsrörelsen i Ungern och konflikten i Mellersta Östern. Församlingens beslut i dessa frågor redovisas på annat ställe i propositionen (s. 11). Församlingen uppdrog dessutom i ett antal mera allmänt hållna rekommendationer vissa riktlinjer för medlemsstaternas politik, i synnerhet vad angår förhållandet till öststaterna.

I rekommendation 105, som antogs av församlingen i oktober 1956 med 77 röster och 5 nedlagda (däribland hr Bengtssons, s.), uppmanas ministerkommittén sålunda att verka för en allt större samordning av medlemsregeringarnas utrikespolitik i för Europa väsentliga frågor. En sådan gemensam europeisk politik borde grundas på följande principer.

Vad beträffar förhållandet öst—väst konstateras med beklagande, att inga framsteg gjorts i den tyska återföreningsfrågan sedan Genèvekonferenserna 1955. Regeringarna anmodas verka för en uppgörelse med Sovjetunionen på grundval av det vid Genèvekonferensen i juli fattade beslutet att Tysklands återförening genom fria val skall äga rum i enlighet med det tyska folkets nationella intressen och med beaktande av Europas säkerhet. Det understrykes, att Västeuropas samtliga folk betraktar Tysklands enhet som ett grundläggande villkor för normala förbindelser mellan öst och väst.

Församlingen uttrycker sin sympati med de strävanden mot frihet och demokrati, som på senaste tiden kommit till uttryck i Central- och Östeuropa, samt vänder sig i kraftiga ordalag mot de ryska försöken att undertrycka resningen och uppmanar regeringarna att i fall av liknande allvarliga oroligheter skyndsamt överväga en framställning till FN:s säkerhetsråd.

I nedrustningsfrågan konstaterar församlingen, att unilaterala begränsningar av väpnade styrkor och rustningar visserligen kan bidra till en minskning av spänningen i världen men ej kan ersätta en internationell överenskommelse. Församlingen understryker nödvändigheten av att nå fram till en sådan överenskommelse avseende både atomvapen och konventionella vapen. Medlemsregeringarna uppmanas även att utan dröjsmål söka åstadkomma en överenskommelse om kontroll, begränsning och slutligen förbud mot experiment med atom- och vätebomber.

Beträffande stater, som beslutat hålla sig utanför allianser, framhålles, att dessa länder icke desto mindre borde inse, att de har ett gemensamt intresse med den västliga världen att bevara sin frihet och att i det internationella livet upprätthålla principen om fördrags okränkbarhet.

Vad beträffar hjälp åt underutvecklade områden anser församlingen, att

Västerns länder bör förklara sig beredda att lämna bidrag till ett hjälpprogram i stor skala, oberoende av om medel kan friställas genom nedrustning eller ej. Hjälpen skall avse såväl underutvecklade områden i Europa som länder i andra världsdelar.

Rekommendation 133, som antogs i januari 1957 med 76 röster (däribland hrr Sundströms, s., och Wistrands, h.) och 9 nedlagda (däribland hrr Elmgrens och Bengtssons samt fröken Olssons, samtliga s.), konstaterar att den internationella händelseutvecklingen ånyo bekräftat, hur nödvändigt det är att Europa, inom den västliga gemenskapen och Förenta Nationerna, blir en enad styrka på det moraliska, politiska och ekonomiska planet. Ministerkommittén rekommenderas uppmana medlemsregeringarna att utan dröjsmål besvara den hemställan, som kommittén riktat till dem att överväga de i församlingens ovan relaterade rekommendation 105 nedlagda principerna i syfte att nå fram till en gemensam europeisk politik. På grundval av medlemsregeringarnas svar borde ministerkommittén därefter fastställa en konkret och effektiv procedur för samordning av medlemsstaternas utrikespolitik som en förberedelse till utarbetandet av en gemensam politik. Ministerkommittén rekommenderas slutligen underställa församlingen förslag syftande till att upprätta politiska organ för den europeiska gemenskapen under hänsynstagande till de organisationer, som redan finns eller håller på att sättas upp, såsom Kol- och stålunionen, Euratom och den gemensamma europeiska marknaden.

Resolution 112, som församlingen antog i oktober 1956 med 74 röster mot 5 och 5 nedlagda (däribland fröken Olssons och hr Anderssons, s.), består av fyra delar, som behandlar Suezfrågan, förhållandet mellan arabstaterna och Israel, Cypernfrågan samt samordning av NATO-ländernas utrikespolitik.

I den del av resolutionen som behandlar Suezfrågan fördömer församlingen den egyptiska regeringens tillvägagångssätt och konstaterar bl. a. att varje förändring i villkoren för kanalens skötsel är av alldeles särskilt intresse för västerns länder. Församlingen anser, att de förslag, som antogs av de aderton makterna vid Londonkonferensen, utgör en rättvis och tjänlig grundval för en fredlig uppgörelse i tvisten och uttalar sitt gillande av båda delarna av det fransk-brittiska resolutionsförslaget i FN:s säkerhetsråd den 14 oktober 1956.

Avsnittet om förhållandet mellan arabstaterna och Israel uppmanar medlemsregeringarna att samråda för att snarast möjligt enas om en gemensam politik i vad avser förhållandet mellan Israel och dess arabiska grannar och på så sätt söka få slut på det rådande krigstillståndet.

I resolutionens tredje avdelning konstateras, att Cyperntvisten utgör en allvarlig fara för Europarädsstaternas samfällda uppträdande, framför allt i Medelhavsområdet, och uppmanas de berörda medlemsländerna att på allt sätt söka komma till en uppgörelse. Församlingen erbjuder de berörda regeringarna sin medverkan härvidlag.

Resolutionen innehåller slutligen ett avsnitt, som framhåller behovet av

att atlantgemenskapen stärkes. NATO-rådet borde kunna åvägabrinda en samordning på lång sikt av NATO-ländernas utrikespolitik i alla frågor av gemensamt intresse både inom och utom Atlantpaktens tillämpningsområde.

I resolution 107, som likaledes antogs i oktober 1956, ger församlingen sin president i uppdrag att hos ordföranden i Sovjetunionens Högsta Råd liksom hos ordförandena i övriga öststaters lagstiftande församlingar begära upplysningar om de personer, som återfinns i en vid resolutionen fogad förteckning, samt överlämna en hemställan från församlingen att politiska fångar utan dröjsmål skall frigges. Medlemsregeringarna uppmanas verka för att resolutionen tas upp till behandling vid Förenta Nationernas församlings elfte ordinarie möte (1956). — Resolutionen antogs enhälligt av församlingen så när som på tre nedlagda röster (däribland hr Elmgrens, s.).

På grundval av rekommendation 105 antog ministerkommittén vid sitt möte i december 1956 en resolution om Europarådets politik. Inledningsvis förklarar kommittén sig vara övertygad om att det internationella läget gör det alltmera angeläget, att medlemsstaterna utarbetar och tillämpar en gemensam politik i vad angår frågor av vital betydelse för Europa. I övrigt fastställer resolutionen följande principer för medlemsstaternas politik gentemot Östeuropa, Ungern och Mellersta Östern. Rätten för Östeuropas länder, liksom för alla andra stater, att i fria val få välja egna regeringar skall understödjas liksom rätten för Östeuropas folk att själva få välja politiskt system utan påtryckningar utifrån. — Full anslutning bör ges till den resolution i Ungernfrågan, som antogs av Förenta Nationernas generalförsamling den 12 december 1956, vari Sovjetunionen ånyo uppmanas draga tillbaka sina väpnade styrkor under FN:s överinseende samt tillåta återupprättandet av Ungerns politiska självständighet. — Fullt stöd bör lämnas åt FN:s bevakningsstyrka i Egypten för att förhindra vidare stridsåtgärder i detta område. Ett permanent system bör upprättas för utnyttjandet av Suezkanalen, vilken är av vital ekonomisk betydelse för alla medlemsstater. Detta system skall garantera de internationella rättigheterna enligt 1888 års konvention i överensstämmelse med de sex principer, som enhälligt godkändes av säkerhetsrådet i oktober 1956. Ett fredsfördrag bör avslutas mellan Israel och arabstaterna, vilket skulle tillåta att områdets ekonomiska problem kunde angripas mera effektivt.

Vid resolutionens antagande erinrade den svenske delegaten, ambassadören Kumlin, bl. a. om de tvivel, som redan tidigare framförts från svensk sida beträffande möjligheterna att i Europarådet etablera en gemensam europeisk politik.

Rekommendation 133 är f. n. under behandling i ministerkommittén.

Med hänsyn till händelsernas utveckling efter antagandet av resolution 112 har denna tills vidare ej upplagits till diskussion i ministerkommittén. Även behandlingen av resolution 107 har uppskjutits.

Rekommendation 130 om upprättande av en europeisk allmän gemensam marknad, resolution 101 och 120 om samma ämne samt resolution 97 och 119 om en europeisk atomenergiorganisation

Rekommendation 130, som antogs av församlingen i januari 1957 med 54 röster (däribland de svenska representanternas) mot 9 och 16 nedlagda, har avseende på jordbruksprodukternas ställning inom det planerade frihandelsområdet. Å ena sidan noteras brittiska regeringens önskan att ett frihandelsområde icke skall omfatta dylika produkter; å andra sidan förklaras att det skulle bli synnerligen svårt för vissa stater att ansluta sig till frihandelsområdet, om dessa produkter helt uteslötes. Församlingen rekommenderar därför ministerkommittén att undersöka och till församlingens nästa möte framlägga en rapport om möjligheterna att fortsätta liberaliseringspolitiken på utrikeshandelns område och därvid särskilt undersöka möjligheten för de länder som exporterar jordbruksprodukter att utöka sina marknader i importländerna.

I resolution 101, som antogs av församlingen i oktober 1956 med 77 röster (däribland de svenska representanternas) mot 1 och 9 nedlagda, välkomnas såväl de sex Messinastaternas ansträngningar att upprätta en gemensam marknad som den av OEEC ingångsatta utredningen rörande möjligheterna att få till stånd ett frihandelsområde i anslutning till den gemensamma marknaden. Beträffande de föreslagna institutionerna uttalas önskemålet att de organiseras på ett sådant sätt att dubbelarbete undviks. I det sammanhanget framhålles att Europarådet — och i synnerhet dess församling — bör vara sambandsorgan för de olika europeiska institutionerna. Vidare förklaras, att det skulle vara till fördel för de länder i andra världsdelar, som har speciella förbindelser med Brysselstaterna, att tillhöra den gemensamma marknaden. Församlingen varnar för att enhetsmarknaden skall få en protektionistisk utformning och uttalar samtidigt en önskan att så många stater som möjligt skall ansluta sig till frihandelsområdet. Enligt resolutionen bör den gemensamma marknaden i princip innefatta jordbruksprodukter men med en särskild reglering för dessa.

I resolution 120, som antogs av församlingen i januari 1957 med 59 röster (däribland de svenska representanternas) mot 4 och 17 nedlagda, välkomnas de positiva resultaten av det arbete, som bedrivits inom OEEC för att utröna möjligheten att upprätta ett frihandelsområde, innefattande den gemensamma marknaden. Vidare understrykes nödvändigheten av att finna en tillfredsställande lösning för jordbrukets och industriens inkorporering i den gemensamma marknaden, utan att därför hindra att ett frihandelsområde senare upprättas. Slutligen framhålles vikten av parlamentarisk kontroll över den gemensamma marknadens verksamhet på de finansiella, ekonomiska och sociala områdena.

Jämsides med frågorna om en gemensam europeisk marknad och därtill anslutet frihandelsområde har församlingen debatterat förslaget om europeiskt samarbete på atomenergiens område. I denna senare fråga har för-

samlingen under sitt åttonde möte antagit två resolutioner. Resolution 97, som antogs enhälligt i april 1956, välkomnar såväl de sex Messinastaternas Euratom-projekt som det förberedelsearbete, som på detta område bedrivs i OEEC, och konstaterar att de båda projekten ej är oförenliga. OEEC-länderna uppmanas driva sitt samarbete så långt som möjligt och de sex Messinastaterna att snabbt nå fram till upprättandet av en europeisk atomenergiorganisation enligt av församlingen tidigare angivna principer. Betydelsen av nära samarbete mellan OEEC och Euratom betonas, och Messinastaterna uppmanas att inbjuda de övriga stater, som godtar principerna för Euratomfördraget, att delta i detsammats utarbetande. Euratom bör stå öppet för full eller partiell anslutning från alla staters sida. Vidare framhålles nödvändigheten av att de olika ländernas lagstiftning på skilda områden berörande atomenergiens utnyttjande samordnas. Slutligen framhålles angelägenheten av att Euratom infogas i en allmän gemensam marknad.

I resolution 119, som antogs i januari 1957 med 64 röster (däribland samtliga svenska delegaters) mot 1 och 8 nedlagda, uppmanas de medlemsländer, som deltar i OEEC:s och Brysselkonferensens arbete på atomenergiområdet, att av politiska skäl snarast besluta om uppförande av en gemensam isotop-separationsanläggning även om vägande ekonomiska skäl talar däremot. Vidare framhålles betydelsen av en nära samordning mellan Euratoms och OEEC:s system för säkerhetskontroll liksom mellan dessa och det som planerats för Förenta Nationernas atomenergiorgan. I denna resolution uttalas även en del till Brysselstaterna riktade önskemål, som bl. a. har avseende på den parlamentariska kontrollen av Euratoms verksamhet.

Rekommendation 130 och resolutionerna 119 och 120 har ännu ej upptagits till behandling av ministerkommittén. Behandlingen av resolutionerna 97 och 101 har uppskjutits i avvaktan på närmare informationer om resultatet av de sex Brysselmakternas arbete på fördragen om Euratom och den gemensamma marknaden.

Rekommendation 132 om läget i Ungern och Mellersta Östern, resolution 113 om läget i Ungern samt resolution 121 om det ungerska revolutionsrådet

Under den del av den politiska debatten, som ägde rum i oktober 1956 och januari 1957, antog församlingen ett antal rekommendationer och resolutioner med hänsyftning på frihetsrörelsen i Ungern och konflikten i Mellersta Östern (jfr s. 7).

Rekommendation 132, som antogs i januari 1957, behandlar båda dessa frågor. Beträffande Ungern konstaterar församlingen, att ansvaret för det brutala undertryckandet av det ungerska folket helt faller på Sovjetunionens ledning. Ministerkommittén rekommenderas uppmana medlemsstaterna att outtröttligt fortsätta ansträngningarna för att få FN:s beslut i vad avser Ungern respekterade, nämligen evakuering av de sovjetryska trupperna,

återförande av deporterade eller häktade ungrare samt återställande av landets politiska oberoende och upprättande av en regering, som åtnjuter folkets stöd.

Ministerkommittén borde vidare erkänna det särskilda ansvar, som åvila- de Europarådets organ i fråga om händelserna i Ungern samt i Central- och Östeuropa i allmänhet, och följaktligen besluta, att samförstånd om medlemsstaternas politik gentemot denna del av Europa borde nås i Europarådet. Detta skulle utgöra en första konkret tillämpning av den princip om en gemensam europeisk politik, som sistlidne december nedlagts av ministerkommittén. Kommittén borde i syfte att göra ett dylikt beslut verksamt erbjuda såväl det ungerska som varje annat folk i Central- och Östeuropa, som så önskade, omedelbar hjälp för att lindra befolkningens nöd. Denna hjälp borde lämnas i Europarådets namn och under dess eller Internationella Röda Korsets kontroll. Dessutom borde en särskild avdelning upprättas inom sekretariatet för frågor rörande Central- och Östeuropa, vilken skulle ha till uppgift att utarbeta förslag rörande tillämpningen av en gemensam europeisk politik gentemot denna del av Europa.

I ett särskilt avsnitt av rekommendationen uppmanar församlingen medlemsländerna att förklara sig beredda att kollektivt erkänna den neutrala status, som något folk i Central- och Östeuropa skulle vilja införa. Medlemsregeringarna borde vidare i samförstånd med USA och Canada underrätta Sovjetunionen om att man i väster städse vore beredd förhandla om upprättande av ett säkerhetssystem, vilket — samtidigt som det gäve Sovjetunionen legitima garantier och ej modifierade maktbalansen i Europa — förutsåge sovjettruppernas tillbakadragande från Central- och Östeuropa samt återställde alla de berörda folkens suveränitet. Slutligen borde regeringarna fästa sovjetregeringens uppmärksamhet på det fredshot, som Tysklands fortsatta delning utgjorde.

I den del av rekommendation 132, som avser Mellersta Östern, rekommenderar församlingen ministerkommittén att söka få till stånd en gemensam politik från medlemsstaternas sida i detta område för att — i samförstånd med USA och varje annan stat, som kunde medverka därtill — säkra en varaktig fred, främja den ekonomiska utvecklingen i området och framför allt skänka ifrågavarande länder en garanti ej blott gentemot sovjetrisk aggression utan även mot varje inbördes konflikt.

Medlemsstaterna borde samfällt i FN begära att FN-styrkan skulle kvarstanna i området till dess kanalen upprentsats, navigationsfrihet för alla stater tryggats samt fred slutits mellan arabstaterna och Israel.

Rekommendationen antogs enhälligt. I en av de svenska socialdemokraterna avgiven röstförklaring beträffande rekommendationens avsnitt om Mellersta Östern framhölls, att de kunnat rösta för detta avsnitt i förhoppningen att medlemsstaterna helhjärtat skulle stödja generalsekreterare Hammarskjölds ansträngningar att lösa de i rekommendationen nämnda spörsmålerna i en nära framtid, vilket skulle tillåta, att FN-styrkan drogs tillbaka inom förutsedd tid.

I resolution 113, som å församlingens vägnar antogs av dess ständiga utskott den 19 november 1956, anmodas medlemsstaternas regeringar att notera — samt även uppmana Förenta Nationerna att ta kännedom om — att det f. n. icke finnes någon regering i Ungern, som representerade folket. Medlemsstaterna borde dessutom utöva gemensamma påtryckningar för att framtvunga, att de sovjetryska trupperna omedelbart drogs tillbaka från Ungern och inom den allra närmaste framtiden ersattes med en internationell polisstyrka under FN:s egid. De borde vidare göra demarcher hos Sovjetunionens regering för att få den att upphöra med massdeportationerna samt låta konvojer med livsmedel och läkemedel obehindrat komma in i Ungern.

Syftet med församlingens resolution 121, som antogs i januari 1957 med 57 röster (däribland hr Wistrands, h.) och 27 nedlagda (däribland de svenska socialdemokraternas), är att stödja det i början av januari i Strasbourg upprättade Ungerska Revolutionsrådet. Rådet betraktar sig närmast som Nagy-regeringens representant med särskild uppgift att föra dess talan inför internationella organisationer. I resolutionen förklarar sig församlingen önska ge moraliskt och materiellt stöd åt det Ungerska Revolutionsrådet samt uppmanar sina ledamöter att inom respektive parlament ta initiativ till och främja upprättandet av grupper, som skulle manifesteras sitt lands solidaritet med det ungerska folket genom att organisera politiskt och finansiellt stöd åt Revolutionsrådet.

Tilläggas må, att församlingen i olika rekommendationer vädjat till medlemsregeringarna om hjälp till ungerska flyktingar.

Rekommendation 132 är under behandling i ministerkommittén. Resolution 121 har föranlett ministerkommittén att göra påpekandet, att förbindelser mellan församlingen och Ungerska Revolutionsrådet kan upprättas först sedan ministerkommittén givit sitt godkännande härtill. I övrigt har ministerkommittén i fråga om Ungern i en resolution den 6 november 1956 uttryckt sin indignation över det förtryck, som det ungerska folket utsatts för samt betygat sin solidaritet med den ungerska nationen. Vidare har kommittén genom beslut den 3 december 1956 anslagit 100 miljoner franska francs till hjälp åt ungerska flyktingar.

Resolution 104 om upprättande av en permanent arbetsgrupp med uppgift att hålla medlemsstaternas parlament i nära kontakt med rådgivande församlingen

I denna resolution beslutar församlingen tillsätta en permanent arbetsgrupp bestående av sju medlemmar. Denna skall bland de texter, som antagits av församlingen, välja ut dem, som kan vara av särskilt intresse för medlemsstaternas parlament, samt medverka till att dessa blir uppmärksammade där. För att fullgöra dessa uppgifter skall arbetsgruppen träda i förbindelse med i första hand ordförandena i de politiska grupperna och utskottsordförandena. — Arbetsgruppen har sedermera tillsatts.

Departementschefen

Vissa av församlingens ovan redovisade beslut (rek. 105 om Europarådets politik i ljustet av den senaste händelseutvecklingen, rek. 132 om läget i Ungern och Mellersta Östern och rek. 133 om europeiskt politiskt samarbete samt res. 112 om Europarådets politik i ljustet av den senaste internationella händelseutvecklingen) ger anledning till några allmänna reflexioner beträffande Europarådets roll och inriktningen av dess verksamhet. Liksom flera gånger tidigare har församlingen under det gångna året kraftigt pläderat för en samordning av medlemsregeringarnas allmänna utrikespolitik som en förberedelse till utarbetandet av en gemensam europeisk politik. Den har ansett, att utvecklingen under förra hösten gjort det naturligt och nödvändigt att åstadkomma en sådan samordning, i första hand i vad avser förhållandet till Östeuropa samt de i Främre Orienten aktuella frågorna. Det synes emellertid uppenbart, att vissa av församlingens förslag faller utanför de i stadgan uppdragna gränserna för Europarådets verksamhet och dessutom vilar på en orealistisk uppfattning om vad medlemsstaterna kan vara beredda att acceptera som praktisk politik. Ingen anledning finns således att tro, att medlemsregeringarna för närvarande skulle vara villiga att på sätt föreslagits samordna sin allmänna utrikespolitik eller ens begränsa sin handlingsfrihet genom att förbinda sig till samråd beträffande vissa grupper av frågor. Härtill kommer att problemen i Främre Orienten ej tillhör Europarådets geografiska intressesfär.

Tyngdpunkten i Europarådets insats bör enligt stadgan ligga på en utveckling av samarbetet mellan medlemsstaterna inbördes beträffande konkreta frågor av ekonomisk, kulturell, social och juridisk karaktär. Viktiga resultat av detta samarbete har redan uppnåtts, och flera värdefulla uppdrag är föremål för bearbetning. Därutöver synes det inte möta något hinder, att europeiska parlamentariker får tillfälle att i Europarådet debattera även vidare aspekter av aktuella problem, som är gemensamma för medlemsstaterna. Dessa diskussioner må ha sitt värde som ett uttryck för de olika skiftningarna i den allmänna opinionen i medlemsstaterna men utgör knappast tjänligt underlag för rekommendationer till regeringarna av allmänpolitiskt innehåll.

Mot vissa av församlingens i propositionen återgivna beslut kan göras invändningar av mera formell art. Så är fallet med resolution 107 om åtgärder för att utverka, att politiska fångar i Östeuropa frigges, och resolution 113 om läget i Ungern. I den förra resolutionen har församlingen givit sin president i uppdrag att med skrivelse direkt till ordföranden i Sovjetunionens Högsta Råd liksom till ordförandena i övriga öststaters lagstiftande församlingar överlämna en hemställan från församlingen, att politiska fångar utan dröjsmål skall frigges. Denna resolution får anses ligga utanför församlingens befogenheter med hänsyn till att det enligt art. 13 i stadgan ankommer på ministerkommittén att företräda Europarådet.

Resolution 113 om läget i Ungern antogs av församlingens ständiga utskott å församlingens vägnar. Det är tvivelaktigt, om utskottet därvid hållit sig inom gränserna för sin behörighet, vilken normalt endast bör omfatta frågor av huvudsakligen administrativ art. Det förefaller föga lämpligt att acceptera en praxis, enligt vilken utskottet även uttalar sig i viktiga politiska spörsmål.

I rekommendation 101 om europeisk integration och parlamentariska institutioner och i rekommendation 117 om rationalisering av det intereuropeiska parlamentariska arbetet framhåller församlingen betydelsen av det parlamentariska inslaget i det europeiska samarbetet, samtidigt som den varnar för de tendenser till dubbelarbete mellan de olika europeiska församlingarna, som redan kan skönjas. Till dessa synpunkter synes man på svensk sida kunna ansluta sig. I överensstämmelse härmed bör via Europarådets församling kontakten mellan parlamentariska kretsar och OEEC kunna ytterligare förbättras.

Under återopande av vad jag i det föregående anfört får jag hemställa,
att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda av Europarådets rådgivande församling år 1956 och 1957 vid dess åttonde ordinarie möte fattade beslut.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Gunnar Lorentzon

Rekommendation 95**om upprättande av en fond för Sydeuropas ekonomiska utveckling**

Församlingen,

som noterat föreskrifterna i artikel 1 i Europarådets stadga;

som noterat förslaget i ministerkommitténs särskilda budskap (paragraf 28) den 20 maj 1954 och erinrar om direktiv 57, som antogs av rådgivande församlingen den 29 maj 1954, vari ekonomiska utskottet instrueras att undersöka metoderna för att främja den ekonomiska utvecklingen i Grekland, Italien och Turkiet;

som noterat den viktiga roll, som Marshallplanen spelat vid återuppbyggnandet av den europeiska ekonomien och det värdefulla bistånd, som Förenta Nationerna och dess organ lämnat för Sydeuropas ekonomiska utveckling;

som noterat den tioårsplan för ekonomisk utveckling, som utarbetats av italienska regeringen;

som noterat de rapporter om Grekland, Italien och Turkiet, som utarbetats av ekonomiska utskottets arbetsgrupp;

som erinrar om rekommendation 91 den 26 oktober 1955 om Sydeuropas ekonomiska utveckling;

som noterat den av OEEC:s råd den 29 februari 1956 antagna resolutionen med direktiv för organisationens arbete, enkannerligen paragraf 11;

som noterat konstaterandena och rekommendationerna i den vid elfte mötet med Förenta Nationernas ekonomiska kommission för Europa framlagda rapporten från den av kommissionen tillsatta expertgruppen för behandling av frågan om Sydeuropas ekonomiska utveckling;

som med tillfredsställelse noterat att grekiska och turkiska regeringarna utarbetat planer för ekonomisk utveckling;

som uttrycker förhoppningen att grekiska och turkiska regeringarna kommer att i en nära framtid underställa OEEC dessa planer för studium och åtgärd;

som beaktat att det italienska programmet för ekonomisk utveckling liksom de senare tillkomna grekiska och turkiska programmen kräver ansenliga kapitalinvesteringar;

som beaktat att det på grund av ifrågavarande länders ringa kapacitet per capita i fråga om inkomster och sparande är av väsentlig betydelse för dessa planers framgångsrika förverkligande att ansenliga mängder kapital erhålles från utlandet samt att man inte kan vänta sig att erhålla tillräckligt kapital enbart från privat håll för de erforderliga investeringarna, i synnerhet i fråga om infrastrukturprojekt;

som tagit i betraktande vilken betydelse det har för den fria demokratiska världen att Sydeuropas ekonomiska position stärkes och de ekonomiska och sociala villkoren förbättras för befolkningen i Grekland, Italien och Turkiet;

som beaktat att den fria demokratiska världen har ett särskilt ansvar att bistå dessa länder och ge ett påtagligt bevis på europeisk solidaritet,

rekommenderar ministerkommittén att en europeisk utvecklingsfond upprättas för att ställa kapital i form av gåvor och/eller lån på lämpliga villkor till förfogande för utvecklingsprojekt i Grekland, Italien och Turkiet.

I detta syfte uppmanas ministerkommittén:

a) att hemställa hos medlemsregeringarna, att de lämnar bidrag för upprättande av en sådan fond, samt vidtar alla erforderliga åtgärder för att fonden skall komma till stånd;

b) att anmoda OEEC att administrera fonden;

c) att sedermera i samråd med OEEC undersöka möjligheterna att erhålla Förenata Staternas medverkan, då det gäller att finansiera fondens verksamhet, enär de europeiska resurserna kan visa sig otillräckliga.

Rekommendation 101

om Europeisk integration och parlamentariska institutioner

Församlingen,

som är angelägen att europeisk parlamentarisk kontroll upprättas över sådana befogenheter som kan komma att förlänas åt europeiska organisationer, vilka sålunda skulle vara undandragna kontroll från de nationella parlamentens sida;

som beaktat den ständiga ökningen av den parlamentariska verksamheten och det angelägna behovet av dess rationalisering, särskilt vad beträffar den verksamhet som utövas av de parlamentariska organ, som tillhör de inom ett vidare fält arbetande institutionerna, i förhållande till de mera begränsade organisationerna;

som i detta sammanhang fäster ministerkommitténs uppmärksamhet på möjligheten av att det europeiska atomenergiorgan, som skall upprättas inom ramen för OEEC, kan komma att utrustas med självständiga befogenheter, som de nationella parlamenten icke skulle ha någon kontroll över;

som hoppas, likaledes i rationaliseringssyfte, att de medlemsstater som deltar i konferensen om Euratom och den gemensamma marknaden icke skall öka antalet europeiska församlingar;

som anser det önskvärt att medlemmar av Kol- och stålunionens församling eller Euratoms och den gemensamma marknaden församlingar även ingår i delegationerna vid rådgivande församlingen, så att de är närvarande då frågor diskuteras inom den vidare ram, som OEEC utgör;

som noterat att dessa mått och steg har vissa konsekvenser i vad avser samordningen av sekretariaten;

som är beslutet att verkställa en noggrann utredning angående hur dessa principer bör omsättas i praktiken,

rekommenderar ministerkommittén, att de regeringar, som har att fatta beslut härom, bör tillse att det ej blir något dubbelarbete mellan europeiska församlingar, samtidigt som de beaktar nödvändigheten av att varje europeisk institution med egen kompetens förses med ett parlamentariskt organ.

Rekommendation 104

om utarbetande av en europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter

Församlingen,

som anser att den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna utgör en internationell garanti, som i Europarådets medlemsstater är ett skydd för de medborgerliga och politiska rättigheter, som proklamerats i den

allmänna deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna den 10 december 1948;

som anser det önskvärt att upprätta ytterligare ett dokument avsett att främja eller säkra åtnjutandet av de ekonomiska och sociala rättigheter som fastställts i sagda deklARATION, ävensom i det förslag till konvention om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, som utarbetats av Förenta Nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna;

som erinrar om sitt yttrande nr 5/1953, i vilket den stödde förslaget om att upprätta en europeisk social stadga, som skulle definiera medlemsstaternas sociala målsättning och vara till ledning för Europarådet i dess framtida verksamhet på det sociala området;

som noterat att ministerkommittén godkänt förslaget att upprätta en social stadga och givit sin sociala expertkommitté i uppdrag att utarbeta en sådan;

har det av sina vederbörande utskott utarbetade förslaget till europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter under övervägande och rekommenderar att ministerkommittén:

1. utarbetar en europeisk konvention om sociala och ekonomiska rättigheter under hänsynstagande till föreliggande textförslag och de iakttagelser och förslag, som under debatten gjorts i denna fråga; och —

2. för att främja detta syfte — utan dröjsmål utser en särskild representant, som skall intimt samarbeta med ILO och andra mellanstatliga organisationer med behörighet på området, ävensom med internationella arbetsgivar- och arbetarorganisationer och alla andra behöriga organisationer med konsultativ status.

Rekommendation 105

om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam europeisk politik i förhållande till Öststaterna

Som avslutning på de debatter, som i enlighet med en år 1953 påbörjad praxis ägt rum vid församlingens möten i april och oktober för behandling av frågan om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam politik i förhållande till öststaterna;

till svar på resolution (55) 35, i vilken ministerkommittén uppmanade församlingen »att även fortsättningsvis söka tillse att öst-västproblem behandlas och diskuteras ur en gemensam europeisk synvinkel»;

övertygad att det internationella läget gör det alltmera nödvändigt för medlemsstaterna att handla samfällt med risk att Europas vitala intressen eljest ej kan tillvaratagas;

övertygad att församlingens diskussioner om allmän politik icke kan få någon verkan, om ministerkommittén ej tillser att de ledande principer som framgår ur dessa debatter verkligen tillämpas,

rekommenderar församlingen ministerkommittén:

1. att den i första hand genom mera konsekventa åtgärder och genom att begagna mera adekvata metoder samordnar medlemsstaternas utrikespolitik och i andra hand formulerar och genomför en gemensam politik i frågor av vital betydelse för Europa;

2. att den beaktar följande principer, på vilka denna gemensamma europeiska politik bör grunda sig under nuvarande omständigheter.

A. Förbindelserna mellan öst och väst

1. Församlingen konstaterar med beklagande att inga framsteg gjorts sedan 1955 års Genèvekonferenser ifråga om de olösta europeiska problemen, främst då Tysklands återförening. Den erinrar om det fyrmaktsbeslut som fattades i juli 1955, att »Tysklands återförening genom fria val skall äga rum i enlighet med det tyska folkets nationella intressen och med beaktande av Europas säkerhet». Den uppmanar medlemsstaternas regeringar att verka för en uppgörelse med Sovjetunionen på denna grundval och på villkor, som icke påverkar maktbalansen i Europa, samtidigt som de gör det möjligt för Tyskland att bidra till den kollektiva säkerheten.

Sovjetunionen bör inse att Västeuropas samtliga folk betraktar Tysklands enhet som ett grundläggande villkor för normala förbindelser mellan öst och väst.

2. Församlingen välkomnar de tappra uttrycken för den omisskänneliga önskan hos folken i Central- och Östeuropas länder att vinna självständighet och frihet och uttrycker sin djupa sympati med offren för förtrycket. Dessa länders ekonomiska och sociala struktur är deras ensak; men västerns länder har rätt att begära att folket i dessa länder återfår sin beslutandefrihet, garanterad genom fria val. Varje annan politik kommer oundvikligen att leda till ytterligare resningar, vilka Sovjetunionen ej alltid kommer att kunna dränka i blod.

Församlingen anser att ingenting annat än fullständig självbestämningssrätt för dessa folk kan åstadkomma en varaktig fred i Central- och Östeuropa, och det är därför önskvärt att medlemsstaternas regeringar fast vidhåller denna princip och förfäktar den vid Förenta Nationernas möten. Skulle allvarliga oroligheter sådana som de just inträffade utbryta, vilka kan väntas bli ett hot mot freden, är det av alldeles särskild betydelse att de europeiska regeringarna skyndsamt undersöker, huruvida frågan bör underställas säkerhetsrådet.

Församlingen uppmanar Europas folk att förklara sig beredda att utveckla sina traditionella förbindelser på alla områden med folken i Central- och Östeuropa.

Församlingen erinrar om resolution 27/1954, i vilken ministerkommittén uttalade sin anslutning till församlingens förtröstan på hela Europas enhet.

3. Församlingen anser att unilaterala begränsningar av väpnade styrkor och rustningar visserligen kan bidra till en minskning av spänningen, men de kan ej ersätta en internationell överenskommelse, som är det enda som kan garantera ömsesidigt förtroende. Församlingen understryker nödvändigheten av att nå fram till en sådan överenskommelse, som bör täcka både atomvapen och konventionella vapen samt etablera ett effektivt kontrollsystem. Samtidigt bör orsakerna till den politiska spänningen elimineras.

Församlingen uppmanar medlemsregeringarna att utan dröjsmål söka åstadkomma en överenskommelse om kontroll, begränsning och slutligen förbud mot atom- och vätebombexperiment, vilkas verkningar oroar hela mänskligheten. Det skulle kunna göra det lättare att nå fram till en slutgiltig överenskommelse om nedrustning.

B. Förbindelserna med alliansfria stater

Församlingen anser att vissa länder som beslutat hålla sig utanför allianser icke desto mindre bör inse att de har ett gemensamt intresse med den västliga världen att bevara sin frihet och att i det internationella livet upprätthålla principen om fördrags okränkbarhet.

C. Hjälp till underutvecklade områden

Oberoende av om medel kan friställas genom nedrustning eller ej, bör Västerterns länder förklara sig beredda att lämna bidrag till ett finansiellt och tekniskt hjälpprogram i stor skala för utveckling av underutvecklade länder. Denna hjälp, ett tecken på tillgivenhet till mänsklighetens sak, måste lämnas utan hänsyn till ekonomisk och politisk rivalitet eller fördel och på ett sådant sätt, att den icke ger upphov till inblandning i mottagarländernas inre eller yttre frihet. Dessa senare bör i sin tur åtaga sig det elementära ansvaret att respektera överenskommelser och att använda pengarna på rätt sätt. Hjälp erfordras på tre områden: underutvecklade områden inom Europa, länder i andra världsdelar, där europeiska stater har särskilda förpliktelser, och självständiga länder.

Församlingen anser dessutom, att en särskild undersökning bör göras av problemet i sin helhet.

Rekommendation 117

om rationalisering av det intereuropeiska parlamentariska arbetet

Församlingen,

som anser att ombuden redan har stora svårigheter att bevista möten med de tre europeiska församlingarna samt dessas utskott och samtidigt fullgöra sina förpliktelser mot sina nationella parlament;

som emellertid anser att den personliga förbindelseänk, som etablerats genom att ett visst antal ombud deltar i alla tre församlingarna, är av stort värde genom att förhindra dubbelarbete och skänka det minimum av sammanhållning, som är nödvändigt för att de europeiska parlamentariska institutionerna skall kunna utvecklas;

som anser att upprättandet av en fjärde europeisk församling skulle skapa förvirring, medföra ökade kostnader, splittra ansträngningarna och bli hårt kritiserat av allmänna opinionen samt på så sätt hejda Europatankens frammarsch,

rekommenderar att ministerkommittén:

1. föreslår medlemmarna i Euratom och den gemensamma marknaden:
I. att de förkastar varje förslag om att upprätta en fjärde europeisk församling;

II. att — därest den parlamentariska kontrollen av Euratom och den gemensamma marknaden anförtros åt Kol- och stålunionens församling — medlemskapet i denna församling bör utökas och suppleanter kunna utses;

III. att de tillser att åtminstone halva antalet medlemmar av Kol- och stålunionens utökade församling — de må vara ombud eller suppleanter — också är medlemmar av Europarådets rådgivande församling;

2. ger artikel 25 c i stadgan följande ändrade lydelse: »Varje ombud må ha en suppleant. Han må även ha ytterligare en suppleant. Suppleanten äger i ombudets frånvaro taga säte...» (som förut). Detta kommer att göra det möjligt för de medlemmar av Kol- och stålunionens utvidgade församling, som jämväl är medlemmar av rådgivande församlingen, att delta i en del av den sistnämnda församlingens arbete;

3. uppmanar medlemsländerna att förelägga OEEC:s ministerråd förslag om att rådgivande församlingen skall få befogenhet att vid särskilda möten med deltagande av schweiziska och portugisiska parlamentariker granska verksamheten inom OEEC, ävensom inom frihandelsområdet (under eller utanför OEEC:s auspicier) i förhållande till den gemensamma marknaden.

Rekommendation 130

om upprättande av en europeisk allmän gemensam marknad

Församlingen,
som erinrar om sin resolution 101, i vilken den välkomnade OEEC:s undersökning av möjligheterna att upprätta ett frihandelsområde omkring de sex staternas föreslagna tullunion samt uttryckte förhoppningen att så många av Europarådets medlemsstater som möjligt skulle ansluta sig till ett sådant frihandelsområde, om de icke fann det möjligt att ingå i den föreslagna tullunionen;

som noterat den av brittiska regeringen uttryckta önskan att, vad Storbritannien anginge, ett sådant frihandelsområde icke skall omfatta livsmedel, fodermedel, drycker eller tobak;

som noterat att dessa varor spelar en viktig roll i den intereuropeiska handeln och har en särskild betydelse för vissa OEEC-staters ekonomi;

som anser att det följaktligen skulle göra det synnerligen svårt för vissa medlemsstater att ansluta sig till frihandelsområdet, om denna sektor av handeln helt uteslötes;

fullt medveten om att det är ofrånkomligen nödvändigt för Storbritannien att bibehålla sina ekonomiska förbindelser med samväldesländerna,

rekommenderar att ministerkommittén låter utreda på vad sätt liberaliseringen av handeln mellan Europas länder skall kunna fortskrida utefter linjer, som gör det möjligt för medlemsländerna att delta till ömsesidig fördel för alla sektorer av deras ekonomi, och i synnerhet undersöker på vad sätt de länder som exporterar jordbruksprodukter skall kunna utöka sina marknader i importländerna; samt

uppmänar ministerkommittén att till församlingens nästa möte avge rapport om vilka åtgärder den kunnat vidtaga med anledning av denna rekommendation.

Rekommendation 132

om läget i Ungern och Mellersta Östern

Församlingen,

I

som studerat händelseutvecklingen i Ungern;

som ger sin hyllning åt det ungerska folkets tappra motstånd, som visat världen att det politiska system som påtvingats detta folk ej förmått undertrycka människans djupa frihetslängtan;

som anser att ansvaret för det brutala undertryckandet av det ungerska folket helt faller på Sovjetunionens ledning, som visat sig besluten att fortsätta sitt tyranniska välde. Den har därvid ej ens tvekat att ta till vapenmakt emot och deportera arbetare, som önskar bli fria från politiskt och ekonomiskt förtryck och skörda frukterna av ett folks kamp under ett århundrade för politisk frihet och socialt framåtskridande;

som förklarar sig stödja medlemsstaternas ansträngningar i syfte att Förenta Nationernas resolutioner skall lända till efterrättelse i Ungern;

som anser att ytterligare åtgärder bör vidtagas, när Europarådet har ett särskilt ansvar för vad som händer i Central- och Östeuropa.

A. rekommenderar att ministerkommittén:

1. uppmanar medlemsländerna att icke förtrötts i sina ansträngningar att få Förenta Nationernas beslut respekterade, i synnerhet de beslut som kräver

— evakuering av de sovjetiska trupperna från Ungern i enlighet med Sovjetunionens eget erbjudande den 30 oktober 1956;

— repatriering av ungerska medborgare, som deporterats av sovjetstyrkorna eller berövats sin personliga frihet av politiska skäl;

— återställande av Ungerns politiska oberoende och upprättande av en regering som åtnjuter folkets stöd;

2. erkänner det särskilda ansvar, som åvilar Europarådets organ i fråga om händelserna i Ungern samt i Central- och Östeuropa i allmänhet, och följaktligen beslutar att samförstånd om medlemsstaternas politik gentemot denna del av Europa bör nås i Europarådet såsom en första praktisk tillämpning av den princip om en gemensam europeisk politik, som nedlagts i ministerkommitténs resolution (56) 23, samt gör detta beslut verksamt genom följande förberedande åtgärder:

a) uppdra åt generalsekreteraren att upprätta en särskild avdelning för frågor rörande Central- och Östeuropa med uppgift att utarbeta förslag att underställas ministerkommittén och församlingen rörande tillämpningen av en gemensam europeisk politik gentemot denna del av Europa;

b) erbjuda det ungerska folket och varje annat folk i Central- och Östeuropa, som så önskar, omedelbar hjälp för att lindra befolkningens nöd. Denna hjälp bör lämnas i Europarådets namn och under dess eller Internationella Röda Korsets kontroll;

B. uppmanar medlemsländerna:

1. att förklara sig beredda att kollektivt erkänna den neutrala status, som något folk i Central- eller Östeuropa skulle vilja införa;

2. att i samförstånd med Förenta Staterna och Canada underrätta Sovjetunionen om att man i väster städse är beredd att förhandla om upprättande av ett säkerhetssystem, vilket — samtidigt som det ger Sovjetunionen legitima garantier och ej modifierar maktbalansen i Europa — förutser sovjettruppernas tillbakadragande från Central- och Östeuropa samt återställer alla de berörda folkens suveränitet;

3. att fästa Sovjetunionens uppmärksamhet på det fredshot, som Tysklands fortsatta delning utgör;

II

som studerat händelseutvecklingen i Mellersta Östern;

som bekräftar sin resolution 112 den 28 oktober 1956 och noterar president Eisenhowers budskap den 5 januari 1957;

som anser att närvaron av en internationell styrka i detta område kan vara ägnad att skapa förhållanden som är nödvändiga för en fredlig lösning av de problem, som har avseende på rätten att existera och på de berörda ländernas självständighet samt på internationell rättvisa,

rekommenderar att ministerkommittén uppmanar medlemsländerna:

a) att söka få till stånd en gemensam politik i Mellersta Östern för att — i samförstånd med Förenta Staterna och varje annan stat som kan medverka därtill — säkra en varaktig fred, främja den ekonomiska utvecklingen i området och framför allt skänka ifrågavarande länder en garanti ej blott mot sovjetrysk aggression utan även mot varje inbördes konflikt, exempelvis ett återupptagande av krigshandlingarna mellan arabstaterna och Israel;

b) att med begagnande av den procedur, som fastställts i ministerkommitténs resolution (54) 16, samfällt i Förenta Nationerna begära att den internationella styrkan skall kvarstanna i området tills:

1. Suezkanalen uppreprensats,
2. ett system upprättats, som garanterar alla stater navigationsfrihet i Suezkanalen,
3. ett fredsfördrag ingåtts mellan arabstaterna och Israel.

Rekommendation 133

om en gemensam europeisk politik

Församlingen,

som konstaterat att den internationella händelseutvecklingen ånyo bekräftat hur nödvändigt det är att Europa, inom den västliga gemenskapen och Förenta Nationerna, blir en enad styrka på det moraliska, politiska och ekonomiska planet,

rekommenderar att ministerkommittén vidtar följande åtgärder:

1. uppmanar medlemsregeringarna att utan dröjsmål besvara den hemställan, som kommittén riktat till dem i resolution (56) 23 att överväga de i rekommendation 105 nedlagda principerna i syfte att nå fram till en gemensam europeisk politik;

2. på grundval av dessa svar fastställer en konkret och effektiv procedur för samordning av medlemsstaternas utrikespolitik som en förberedelse till utarbetandet av en gemensam politik;

3. i enlighet med artikel 1 i stadgan underställer församlingen förslag syftande till att upprätta politiska organ för den europeiska gemenskapen under hänsynstagande till de organisationer som redan finns eller håller på att sättas upp, såsom Kol- och stålunionen, Euratom och den gemensamma marknaden.

Resolution 97

om en europeisk atomenergiorganisation

Församlingen,

som erinrar om sin resolution 89 innehållande de principer som bör vara vägledande för medlemsstaternas åtgärder på atomenergiens område;

som välkomnar det arbete som på detta område utföres av OEEC och Mes-sinakonferensens mellanstatliga kommitté.

A

som anser att OEEC:s och den mellanstatliga kommitténs syften icke är oförenliga,

1. uppmanar OEEC:s medlemsländer att driva det inom denna organisation förutsedda samarbetet så långt som möjligt;

2. uppmanar de länder som deltar i den mellanstatliga kommittén att, som ett led i en ekonomisk integration, utan dröjsmål upprätta en europeisk atomenergiorganisation i enlighet med principerna i resolutionen 89.

B

1. uppmanar alla berörda parter att utan dröjsmål göra gemensamma arrangemang, varigenom största möjliga samband vidmakthålles mellan OEEC:s och den mellanstatliga kommitténs arbete och varigenom ett så nära samarbete som möjligt etableras dem emellan, med särskild hänsyn tagen till säkerhetsintresset;

2. uppmanar enträget de sex Messina-staterna att låta de övriga länder delta i Euratomfördragets utarbetande, som är beredda att godta de grundprinciper för fördraget, som skall fastställas av de sex utrikesministrarna, sedan dessa mottagit den mellanstatliga kommitténs rapport;

betonar nödvändigheten av att Euratom står öppet för full eller partiell anslutning från alla staters sida;

3. framhåller nödvändigheten av en samordning av de berörda ländernas lagstiftning i fråga om hälsovård, socialvård, försäkringsväsende, finanser samt handel och betalningar, i den mån atomenergiens utnyttjande beröres därav;

4. framhåller även angelägenheten av att Euratom infogas i en allmän gemensam marknad.

Resolution 101

om den europeiska allmänna gemensamma marknaden

A

Församlingen:

1. förklarar sig övertygad att den europeiska ekonomiens effektivitet, stabilitet och expansion, ävensom dess förmåga att bidra till det ekonomiska och sociala framåtskridandet i de underutvecklade områdena både i Europa och i andra världsdelar, kan på ett verksamt sätt ökas genom upprättandet av en gemensam marknad i Europa;

2. lyckönskar den mellanstatliga kommittén till dess rapport och de sex Messina-staterna till att de utan dröjsmål godtagit rapporten som grundval för ett fördrag om upprättande av en gemensam marknad och uppmanar dessa regeringar att vidtaga de åtgärder som erfordras för att så snart som möjligt fullfölja arbetet;

3. välkomnar OEEC:s initiativ att tillsätta en särskild arbetsgrupp för att undersöka möjligheterna för en multilateral anslutning till den i Bryssel-rapporten förutsedda tullunionen från utanförstående länders sida, och i synnerhet förslaget att den gemensamma marknadens verkningsområde skulle kunna vidgas genom att i detta inkludera både tullunionen och — i form av ett frihandelsområde — de övriga länder, som är beredda att eliminera sina handelsrestriktioner inbördes och i förhållande till de sex Messina-staterna utan att likväl samordna sin handelspolitik med tullunionens gentemot tredje land;

4. uppmanar alla Europarådets medlemsregeringar att begagna alla tillgängliga medel för att upplysa allmänna opinionen i sina länder om syftet och innebörden med upprättandet av en gemensam marknad i Europa.

B

Församlingen:

5. uttalar önskemålet att de föreslagna institutionerna organiseras på ett sådant sätt, att inget dubbelarbete uppstår med andra europeiska institutioner; och att Europarådet — och i synnerhet rådgivande församlingen — bör vara sambandsorganet för de olika europeiska institutionerna;

6. uttalar som sin åsikt att det skulle vara till fördel för de länder i andra världsdelar, som har konstitutionella eller speciella ekonomiska förbindelser med Brysselstaterna, att tillhöra den gemensamma marknaden. Det bör därför tillses att de blir representerade eller — där så skulle visa sig lämpligt — att deras intressen blir tillgodosedda;

7. fäster de deltagande regeringarnas uppmärksamhet på de speciella problemen på jordbrukets område;

8. fäster de deltagande regeringarnas uppmärksamhet på behovet av att tillse att den gemensamma marknaden ej så småningom får en politisk isolationistisk inriktning eller övergår till att bli ett protektionistiskt område till men för Europas ekonomiska och politiska enande.

C

Församlingen:

9. uppmanar de medlemsländer som ej deltar i Bryssel förhandlingarna att allvarligt överväga, hur utsikterna för deras export kommer att gestalta sig, om de icke deltar i en europeisk gemensam marknad;

10. uppmanar dessa regeringar, ävensom de regeringar som deltar i Bryssel förhandlingarna att överväga, hur de bäst och med minsta möjliga dröjsmål skall kunna avskaffa de återstående restriktionerna på handeln, betalningarna och migrationen mellan alla Europarådets medlemsstater;

11. uttrycker förhoppningen att så många av Europarådets medlemsstater som möjligt skall kunna ansluta sig antingen till en europeisk tullunion eller till ett omkring en sådan tullunion upprättat frihandelsområde och sålunda ge en ny kraftig impuls åt arbetet på Europas politiska enande.

D

Församlingen:

12. förklarar sig vara för upprättandet av en gemensam marknad, som även omfattar jordbruket;

13. anser att, vad jordbruket beträffar, den gemensamma marknaden bör ta hänsyn till dess speciella omständigheter och behov. Det måste undvikas att resultatet blir ökade skiljaktigheter mellan jordbruksproduktionen i de olika länderna. I stället bör man — genom att upprätta ett preferenssystem, genom utvidgning av marknaderna, genom samordning av produktionsförhållandena och genom stabilisering av marknaderna — åstadkomma en höjning av jordbruksbefolkningens levnadsstandard i de deltagande länderna;

14. anser att den gemensamma marknaden skall resultera i god tillgång på jordbruksprodukter, uppmuntra produktion av kvalitetsvaror och samtidigt tillgodose både producenternas krav på skäligen priser och konsumenternas legitima intressen;

15. anser det vara nödvändigt att samordna den nu gällande lagstiftningen i de olika länderna;

16. uttrycker önskan att, när den gemensamma marknaden upprättats, vederbörlig hänsyn skall tagas till det samspel mellan ekonomiska, sociala och mänskliga faktorer, som är resultatet av att det europeiska jordbruket består av enheter, som ger levebröd åt hela familjer;

17. anser att en fortlöpande kontakt mellan ansvariga politiker och yrkesorganisationer är särskilt nödvändig med hänsyn till att jordbrukets problem är av en alldeles speciell natur;

18. hoppas att de länder som upprättar den gemensamma marknaden skall försöka åstadkomma ett närmande mellan sina egna synpunkter och dem, som anlägges av de med den gemensamma marknaden associerade länderna.

Resolution 104

om upprättande av en arbetsgrupp med uppgift att hålla medlemsstaternas parlament i nära kontakt med rådgivande församlingen

Församlingen,
som ånyo förklarar sig besluten att utöva sin rådgivande funktion i ordets fulla bemärkelse;

som anser att en av de säkraste metoderna att förverkliga detta syfte är att förbättra och utveckla sina förbindelser med medlemsstaternas parlament;

som anser att en tillämpning av denna metod innebär, att förbindelserna skall vara organiska och permanenta,
beslutar följande:

1. En permanent arbetsgrupp skall tillsättas med allmän uppgift att hålla medlemsstaternas parlament i nära kontakt med rådgivande församlingen.

2. Denna arbetsgrupp skall bestå av sju medlemmar utsedda av församlingens presidium. Arbetsgruppen skall välja ordförande. Den skall sammanträda så ofta den anser det önskvärt.

3. Arbetsgruppen skall bland de texter som antagits av församlingen välja ut vissa för vidare befordran till medlemsstaternas parlament. Där så är nödvändigt, skall arbetsgruppen avgöra vilka belopp som erfordras för att översätta, trycka och distribuera de sålunda utvalda texterna.

4. Arbetsgruppen skall varje år ge församlingen en allmän översikt över vad medlemsstaternas parlament företagit sig med anledning av församlingens beslut.

5. Efter församlingens möten skall arbetsgruppen bistå medlemsstaternas delegationer eller de enskilda medlemmarna av dessa delegationer med de åtgärder de må önska vidtaga i syfte att underställa respektive parlament resultaten av församlingens arbete.

6. Arbetsgruppen skall upprätta alla erforderliga kontakter, i synnerhet med ordförandena i de politiska grupperna, utskottens ordförande och rapportörer samt företrädare för och sekreterarna i medlemsstaternas delegationer.

7. Så snart arbetsgruppen finner det lämpligt, skall den avge rapport till församlingen om i vilken utsträckning de metoder som fastställts i denna resolution visat sig tjäna sitt syfte samt framlägga de ytterligare förslag, som må bli behövliga.

Resolution 107

om åtgärder för att utverka att politiska fångar i Östeuropa friges

Församlingen,

som erinrar om att den allmänna deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna i artikel 3 föreskriver att »var och en har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet» och i artikel 2 fastställer att var och en åtnjuter denna rättighet »utan åtskillnad av något slag exempelvis — — — på grund av politiska eller andra åsikter»;

som vidare beaktat att artikel 9 i den allmänna deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna föreskriver att »ingen skall godtyckligt arresteras, hållas i förvar eller landsförvisas» och att artikel 10 stipulerar att »var och

en är berättigad till en rättvis och offentlig rättegång inför en självständig och opartisk domstol för att fastställa hans rättigheter och skyldigheter ävensom mot honom riktade anklagelser för brott»;

som uppmärksammat att vissa politiska fångar, företrädesvis kommunister, som påståtts på ena eller andra sättet ha varit i opposition mot dagens härskare, försatts i frihet i Östeuropa, inklusive Sovjetunionen,

fäster uppmärksamheten på att ett stort antal icke kommunistiska politiska fångar, om vilka inga upplysningar kan erhållas, fortfarande måste antas vara i fängelse;

understryker det beklagansvärda faktum att många av dessa människor dömdes godtyckligt till långvarigt fängelse eller straffarbete genom administrativa beslut;

anser att det är mänsklighetens plikt att hemställa att politiska fångar i Central- och Östeuropa utan dröjsmål friges, vare sig de är kommunister eller ej;

anmodar sin president att skriva till ordföranden i Sovjetunionens Högsta Råd liksom till ordförandena i övriga östeuropeiska kommuniststater med begäran om upplysningar angående de i bifogade förteckning upptagna personernas öde och uppehållsort och med överlämnande av församlingens hemställan att politiska fångar utan dröjsmål skall friges;

uppmanar medlemsregeringarna att verka för att denna resolution (och de bifogade förteckningarna) tas upp till behandling vid Förenta Nationernas elfte ordinarie möte (1956).

Resolution 112

om Europarådets politik i ljuset av den senaste internationella händelseutvecklingen, med särskild tonvikt på en gemensam europeisk politik i förhållande till öststaterna

I

Församlingen:

konstaterar att den hållning, som egyptiska regeringen intagit i frågan om nationaliseringen av Suezkanalbolaget, är oförenlig med det internationella samarbetets anda och undergräver det förtroende, som är en nödvändig förutsättning för goda förbindelser länderna emellan; församlingen fördömer denna ensidiga och godtyckliga åtgärd, som nödvändigtvis måste ge upphov till en allvarlig internationell kris. Varje förändring i villkoren för kanalens skötsel är av alldeles särskilt intresse för västerns länder, som är i sin fulla rätt att kräva att Egypten skall ställa garantier rörande navigationsfriheten i kanalen likvärdiga med dem, som lämnas i 1888 års konvention och Suezkanalbolagets koncessionskontrakt;

anser att det förslag, som antogs av de aderton makterna vid Londonkonferensen, utgör en rättvis och tjänlig grundval för en fredlig uppgörelse i tvisten;

uttalar sitt gillande av båda delarna av den fransk-brittiska resolutionen den 14 oktober 1956 — vars första del antogs enhälligt och vars andra del antogs av alla säkerhetsrådets medlemmar utom de två kommuniststaterna.

Det system, som skall upprättas enligt de av säkerhetsrådet godkända principerna, bör innefatta ett internationellt organ, som är förenligt med den egyptiska statens suveränitet och har befogenhet att tillse att kanalen administreras på vederbörligt sätt och att navigationsfriheten respekteras i lika mån för alla.

II

Församlingen:

konstaterar att förhållandet mellan Israel och arabstaterna fortsätter att försämrans och att läget utgör ett allvarligt hot mot freden i Mellersta Östern; anser det vara farligt och orealistiskt att ta ställning till varje enskilt fredshot i Mellersta Östern för sig utan att beakta läget i sin helhet i detta område;

uppmanar medlemsregeringarna att samråda för att snarast möjligt enas om en gemensam politik i vad avser förhållandet mellan staten Israel och dess arabiska grannar och på så sätt få slut på det rådande krigstillståndet.

III

Församlingen:

konstaterar att tvisten om ön Cypern utgör en allvarlig fara för Europa-rådsstaternas samfällda uppträdande, framför allt i Medelhavsområdet;

uppmanar de berörda medlemsländerna att på allt sätt söka samråda och komma till en uppgörelse snarast möjligt;

ställer sig till regeringarnas förfogande för att lämna sitt bistånd i försöken att nå en överenskommelse, om detta anses möjligt;

ger presidiet i uppdrag att bringa detta erbjudande till medlemsregeringarnas kännedom.

IV

Församlingen anser det ofrånkomligt och angeläget att atlantgemenskapen stärkes inom ramen för NATO-fördraget, vars huvudsyfte är försvaret av den västliga världen. NATO-rådet borde kunna åvägabringa en permanent samordning på lång sikt av medlemsländernas utrikespolitik i alla frågor av gemensamt intresse både inom och utom Atlantpaktens tillämpningsområde. NATO måste även tillse att artikel 2 i fördraget tillämpas effektivt. På det psykologiska området borde ansträngningar göras för att folket i NATO:s medlemsländer skall förstå varandras synpunkter.

Resolution 113

om läget i Ungern

Församlingen,

som är djupt rörd av de ungerska frihetskämparnas tragiska vädjan i radio — »Vi står i begrepp att dö för Ungern och för Europa»,

bekräftar att Ungern liksom Central- och Östeuropas övriga länder från Östersjön till Svarta havet är en del av Europa och att de fria länder som är representerade i Europarådet måste anse sig ha ett ansvar för de europeiska staters framtid, som nu är under sovjetiskt herravälde;

anser att man måste ge ett konkret uttryck för den solidaritet, som Europas fria folk känner med det heroiska ungerska folket i dess kamp för sin frihet och nationella tillvaro och för sitt kristna arv;

konstaterar med tillfredsställelse de spontana reaktionerna från den fria världens folk gentemot Sovjetunionens inblandning i ungrarnas rättigheter och friheter;

fördömer Sovjetunionens underlåtenhet att rätta sig efter den av Förenta Nationernas generalförsamling antagna resolution, i vilken Sovjetunionen uppmanas dra tillbaka sina trupper från Ungern;

ser med fasa på och protesterar med kraft mot massarresteringarna och massdeportationerna till Sovjetunionen av ungerska medborgare; och uppmanar Europarådets medlemsregeringar:

1. att notera — samt även uppmana Förenta Nationerna att ta kännedom om — att det f. n. icke finns någon regering i Ungern som representerar folket;

2. att utöva gemensamma påtryckningar för att framtvinga att de sovjetiska trupperna omedelbart dras tillbaka från Ungern och en internationell polisstyrka under Förenta Nationernas egid sändes dit inom den allra närmaste framtiden;

3. att göra kraftfulla demarcher hos Sovjetunionens regering så att

a) den upphör med massdeportationerna av ungrare till Sovjetunionen, vilka tynger på hela mänsklighetens samvete;

b) den tillåter konvojer med livsmedel och läkemedel från väster att obehindrat komma in i Ungern;

c) den tillåter att de förnödenheter, som sålunda ställts till förfogande, fördelas utan ovidkommande hänsynstaganden.

Resolution 119

om en europeisk atomenergiorganisation

Församlingen,

I

som med tillfredsställelse konstaterat att förslagen i dess resolution 97 vunnit beaktande i Brysselkonferensens och OEEC:s arbete,

framlägger ytterligare följande två förslag:

1. De medlemsstater som deltar i förhandlingarna inom OEEC och vid Brysselkonferensen bör — av politiska skäl — omedelbart gemensamt låta uppföra en isotopseparationsanläggning, även om det finns välgrundade ekonomiska skäl för att uppskjuta ett beslut härom.

2. De bör även — av säkerhetsskäl — låta utarbета ett absolut tillförlitligt kontrollsystem och i enlighet härmed åvägbringa en noggrann samordning dels mellan de kontrollsystem som skall tillämpas av Euratom, respektive av OEEC:s europeiska atomenergiorgan, dels mellan dessa två kontrollsystem och det som utarbetats av Förenta Nationernas internationella atomenergiorgan, dels också mellan den civila kontrollen och den militära kontroll, som skall utövas av Västeuropeiska unionens organ för rustningskontroll.

II

som konstaterat att inga definitiva förslag beaktgjorts om de institutioner som förutses för Euratom,

uppmanar ministerrådet som har ansvaret för Brysselkonferensen:

a) att utrusta den i Euratom-fördraget förutsedda europeiska kommissionen med självständig myndighet och gemensamt ansvar, d. v. s. med verklig befogenhet att fatta beslut och vidtaga snabba åtgärder framför allt då det gäller att övervaka och garantera kontrollen och att organisera den gemensamma marknaden för atomenergi samt att leda investeringspolitiken;

b) att göra den europeiska kommissionen ansvarig inför den i rekommendation 117 omnämnda församlingen, vilken bör ha verkliga befogenheter och framför allt vara behörig att godkänna budgeten, innan den fastställs av ministerrådet;

c) att besluta om upprättandet av en ekonomisk och social kommitté, som skulle representera producenter, arbetare och konsumenter;

d) att upprätta ett protokoll för att etablera så nära förbindelse som möjligt mellan Euratom och Europarådet.

Resolution 120

om upprättande av en europeisk allmän gemensam marknad

Församlingen,

som anser att frågan om integration av hela eller en väsentlig del av det fria Europas territorium bör betraktas som en del av en allmän europeisk politik, med andra ord, att det är Europas plikt att handla, närhelst dess intressen står på spel,

1. välkomnar resultatet av OEEC:s utredning, där det konstateras att det är möjligt att organisera ett frihandelsområde innefattande även den gemensamma marknad, som skall upprättas av ett antal av dess medlemmar;

2. yrkar på att man söker finna en lösning vad beträffar jordbruket och industrien, som är tillfredsställande för alla medlemmarna av den gemensamma marknaden och icke hindrar att ett frihandelsområde senare upprättas;

3. uttalar sig till förmån för en demokratisk och parlamentarisk kontroll av den gemensamma marknadens verksamhet på det finansiella, ekonomiska och sociala området; endast på så sätt kan hela det fria Europa, så som det organiserats i Europarådet, göra sin stämma hörd, närhest Europas allmänna intressen står på spel.

Resolution 121

om det ungerska revolutionsrådet

Församlingen,

som önskar ge moraliskt och materiellt stöd åt det Ungerska Revolutionsrådet.

uppmanar ombuden att inom sina respektive parlament ta initiativ till och främja upprättandet av grupper, som skulle manifesteras sitt lands solidaritet med det ungerska folket genom att organisera politiskt och finansiellt stöd åt det Ungerska Revolutionsrådet.